

(Urmare din pag. 1)

inactivitate și neplata cotizatiei în cadrul filialei noastre), a dus o inversănată campanie de denigrare a AJVPS Hunedoara și de dezinformare a instituțiilor puterii locale și a membrilor noștri. Astfel a obținut hotărârea de înființare a AIVPSMH, declarând la Judecătoria Hunedoara că filiala AJVPS din Hunedoara „s-a desființat” — neadevăr strigător la cer, deoarece asemenea intenție n-a existat.

A convocat ședințe și a publicat materiale în presă, folosind denumirea filialei noastre, contînd pe confuzia ce se poate face între

PÎNĂ CÎND?

AIVPS (așa cum se numeau la început) și AJVPS.

A întreprins demersuri pentru organizarea și desprinderea de București a unei Organizații a Vinătorilor și Pescarilor din Ardeal, acțiune iresponsabilă și cu grave posibile urmări politico-sociale.

Și-au desfășurat activitatea pe terenuri și ape închiriate și plătite de AJVPS, pe care AJVPS le-a populat cu fazani și pește, cheltuiind banii noștri, ai membrilor filialei AJVPS, și pe care le-a gospodărit și păzit.

Cu alte cuvinte, s-a făcut stăpîn în casa noastră unde petrece dar uită să plătească. A ocupat sediul filialei AJVPS Hunedoara (casa vinătorului de pe bdul 1848 din Hunedoara) prin forță, și a comis cu această ocazie o serie de fapte pentru care este acționat în judecată.

În data de 14 octombrie 1992, biroul executiv al Consiliului Asociației Generale a Vinătorilor și Pescarilor din România (AGVPS) — care are, prin lege, sarcina de a organiza activitatea de vînătoare și pescuit în țara noastră — a hotărît în ședință lărgită, la care a participat și Filiala Hunedoara a AJVPS și AIVPSMH, că AIVPSMH nu este recunoscută și că nu poate organiza activități de pescuit și de vînătoare.

De ce grupul de presiune condus de Junie A. se mai zbate, în condiții de nelegalitate? Pentru că a cheltuit, timp de trei ani, câteva milioane provenite din banii cotizanților, fără a face ceva pentru aceștia. Și mai ales pentru că trebuie să dea socoteală celor din spatele lor, care au luptat prin ei să-și păstreze privilegiile și puterea.

Domnule G. Zold — pe care n-am avut ocazia să vă vad la nici o acțiune a filialei Hunedoara, în cei 25 de ani de cînd o cunosc, veți spune că n-am răspuns la întrebări. Eu susțin că am răspuns și încă pe larg! Am și eu două întrebări:

— Al cui joc îl faceți?
— Pînă cînd?

AMENZI

Florentina Buză și Pavel Fanea au venit de la Oradea în județul nostru pentru a vinde încălțăminte. Toate au fost bune și frumoase pînă într-o zi, cînd li s-au cerut autorizațiile. Au ridicat din umeri, fără a avea ce arăta. Fiecare au primit câte 30 000 de lei amendă, iar dlui Pavel li s-a confiscat marfa în valoare de 70 000 de lei. (V.N.)

SINDROMUL „FĂT-FRUMOS”

Poporul român respiră prin mitic și trăiește înseriat cu mitul. Totalitatea actelor sale de viață au o motivație mitică. Potrivit concepției sale, Făt-Frumos înseamnă curaj, neînfricare și indeosebi putere, în timp ce Cosinzeana prefigurează frumusețea și miracolul creației. O anumită atitudine mai puțin observată în viața poporului nostru, în raport cu tinerele cupluri ca arhetip al pogoritorilor din mit atrage atenția. La căsătoria fiului sau fiicei, ce rămîne în casă, părinții cedează tinerilor spațiul de habitat cel mai bun, camera din față, cu fastuosul pat împărătesc, iar ei, învâluți în discreție se retrag în obscure dependințe, în colțuri întunecoase, subsumându-și puterile întimplărilor de sus, cele menite să le prelungească aspirațiile, să le ducă înainte spița. Această stare de lucruri, pariul și respectul față de tinerețe, încărcarea acesteia cu omnipotență, le așezăm noi sub denumirea „Sindromul Făt-Frumos”, cu corectivul că dincolo de frumusețea gestului ea poate genera și

neajunsuri. Ne gîndim în special la existența eroică a eroului național Avram Iancu, ale cărui întimplări au fost marcate de sindrom. Evenimentele revoluționare din 1848, deși aparțin continentului, nu ocolesc Principatele și ținuturile locuite de români. Personalitățile care s-au aflat în miezul efervescentei politice care a preparat declanșarea revoluției la noi, oameni de cultură maturi, cu cărți de vizită impresionante, Simion Bărnuțiu, Gheorghe Barițiu și alții, în cursul desfășurării revoluției propriu-zise, sint oarecum uitați, iar în primul plan evenimentelor este ridicat un tînăr de douăzeci și patru de ani, cu trăsături adonisiace și, credem, lipsit de experiența militară și administrativă cerută de situație. Este potrivit supozițiilor noastre un moment istoric în care prejudecata brațului tînăr a putut decela o variantă cu o mai mare doză de risc, un caz tipic și cu mare răsunset chiar și prin raportarea la eșec, în care a operat sindromul derivînd dintr-o prejudecată, în ast-

fel de situații nu se realizează o selecție, cît o opțiune pe un fenomen de proiectare înspre real, înspre obiectiv, al unor reprezentări subiective despre vitejie, care în concepția populară este identificată cu tinerețea, cu seria de atribute ale acesteia, cum sînt — printre altele, armoniile fizionomice. În cazul lui Avram Iancu, prin apelarea la arhetipul lui Făt-Frumos, s-au introdus în real eroii mitici, la scara unei mișcări de mase de proporțiile revoluției de referință. Se știe că eroul nostru național a traversat post-revoluționar o stare maladivă pe care n-a putut-o depăși, suferință ce presupunem a se datora unei posibile inventarieri decît Avram Iancu însuși a unui sentiment de vinovăție ce s-a transformat într-o povară atît de copleșitoare încît în sănătatea sa psihică s-au produs modificările ce au motivat bejanja sa ușor încetoșată despre care vorbesc izvoarele.

TIBERIU VANCA,
Brad

(Urmare din pag. 1)

guvernamentali. Iertate să ne fie întrebările, dar cît de productivi sînteți dumneavoastră? Și ce remunerație aveți în comparație cu noi?... Și apoi, de ce nu aveți o cît de cît viziune de perspectivă? Oare nu din truda noastră, a

răm și ne mîndrim cu munca plină de greutate și riscuri, recunoaștem meritele celor amintiți. Nu dorim și nu milităm pentru diminuarea remunerației acestor oameni. Propunem, însă, celor ce au dreptul la decizie, să chibzuiască cu înțelepciune la o corelație mai justă între salariile tuturor categoriilor

O posibilă Varvară a dascălilor!

omului de la catedră, se nasc și se realizează oamenii productivi? Nu noi sîntem responsabili morali? Și nu de pe băncile școlilor noastre au ieșit: minierii, electricienii și ceteriștii? (pentru a numi doar aceste categorii sociale).

Rîndurile de față se doresc un semnal de alarmă din partea unei categorii sociale pe nedrept umilită de foarte mulți ani — dascălimea de la orașe și sate. Ele nu sînt rodul invidiei și meschinăriei de tipul „capra vecinului”. Admi-

sociala. Situația existentă ne umilește și ne situează într-o inferioritate materială nemeritată, dînd naștere unor întrebări firești: Nouă ce ne rămîne de făcut? Să procedăm la fel ca ei? Să recurgem la greve, demonstrații și să obținem drepturile de care sîntem frustrați — prin puterea ciomagului sau prin vehemente proteste ale străzii? Considerăm că ar fi cea mai mare greșală pe care am putea s-o facem. Procedînd astfel, am călca în picioare statutul, demnitatea și morala de dascăl.

(Urmare din pag. 1)

PAHARUL DE AMAR E PLIN

paralele, cu cite 10 etaje — ne-au tras în apartamente. Imagini dezolante încă de la intrarea în bloc. Tencuială căzută, pereții inundați de apă, țurțuri de gheață, calorifere defecte (după cum a înregistrat și aparatul de fotografiat). De la subsol se aude vîiet violent. Apa caldă curge abundent din conducte, iar aburul urcă pe casa scări-

lor. Nu putem coborî, nu putem vedea ce-i jos, pentru că este întuneric bezna. „Păi așa curge de ani de zile, spune a lehamite dl Gheorghe Șerban, de la apartamentul 42, iar noi plătim „gras” și pierderile datorate neglijenței și dezinteresului celor de la RAGCL.”

Și cazul nu-i unic. Ur-

căm cu dna Maria Sandu — pe jos, pentru că liftul mai mult stă — la apartamentul său, nr. 49, de la etajul VIII. „Aici locuim, cu soțul — sofer la RAGCL, cu cei doi copii — în clasele a X-a și a XII-a, în acest apartament cu două camere, cu frig și cu igrasie aproape generală, cum se vede. Nu de mult am

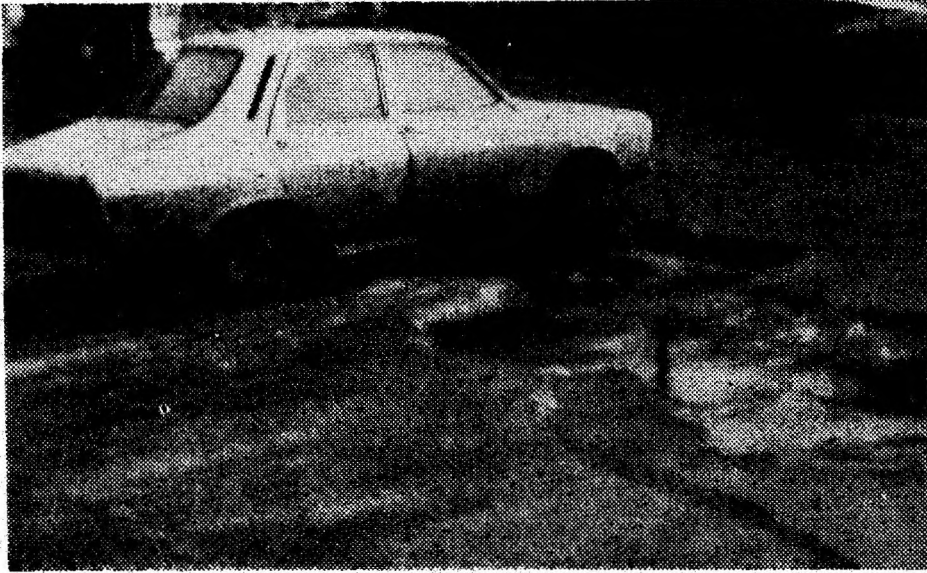
zugrăvit apartamentul, 15 mîl de lei ne-a costat, din salariul modest al soțului, că eu sînt de doi ani șomeră, dar uitați-vă la pereții uzi, la mobila în degradare, la caloriferele reci. Nu mai știm cui să ne adresăm, ce să facem. Astea nu-s condiții de trai”. Femeia izbucnește în plîns.

Deasupra, la apartamentul 55, locuiește Mariana Kalanyos, șomeră, cu trei copii, în condiții precare. Noroc că bărbatul cu care conviețuiește, Dumitru Hăncișă, lucrează și au cu toții din ce trăi. Cit despre starea locuinței — de igrăjire, de apă, de căldură — să nu mai vorbim. Revoltată, își descarcă suflul plin de indiferența celor de la RAGCL Deva și

soția dlui Mihai Giminga, de la apartamentul nr. 45. Iar dna Marioara Voica, vecina de la nr. 46, administrator de bloc, ne spune cu amărăciune: „Am fost personal la ACT, la dl Petrușe, le-am explicat starea insuportabilă în care trăim, lipsa căldurii, a apei calde, defectiunile instalațiilor. Pareă am vorbit cu surzii. N-au venit nici măcar să vadă”.

Și alți locatari din blocul nr. 61 vor să ne arate apartamentele, dăr să călcăm cu atenție pe ghețușul de pe casa scării. „Ce le pasă dlor de la RAGCL Deva — face remarcă un bărbat. Șefii de aici se țin de afaceri, își construiesc locuințe de milioane, iar noi trăim în frig și în mișerie. Oare mai este cineva care să ne ajute?...”

Alte comentarii sînt de prisos.

Iarna-i grea, gheața-i adîncă...

În procesul de fermentație secundară, la S.C. „Haber Hațeg se recoltează periodic probe pentru determinarea corectă a fermentării.

La intrarea în blocul nr. 61, unde sînt poștii „responsabili” de la R.A.G.C.L., primăria locală, Consiliul județean. Fotografii de PAVEL LAZA

